

POKLAD POD HRADNÝM KOPCEM

Fantastické příhody ze školy
pod hradem

Peter Bartonek

Ilustroval
Martin Ondrušek

POKLAD
POD HRADNÝM
KOPCOM

POKLAD POD HRADNÝM KOPCOM

Fantastické příhody zo školy pod hradom

Peter Bartoněk

slovart

Text © Peter Bartoněk 2025
Ilustrácie © Martin Ondrušek 2025
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bojnická 10, 831 0 4 Bratislava 2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-7129-1

Venujem svojim deťom

OBSAH

Preteky dažďoviek	9
Jama	19
Poklad	29
Senzácia	36
Skutočný poklad	46
RU-RU	60
Kúzla	78
Príbeh dvoch sestier	86
Falošný poklad	96
Odkaz v kufríku	103
V zoologickej záhrade	113
Školník	124
Únos	133
Tunel	141
Depozitár	156
Tajomná nepríjemná ženská	165

Testament bohyně Hekaté	170
V podzemí to pekne vonia	179
Kniha kúzel	189
Zlá čarodejníka	201
Svetová senzácia ešte raz	213

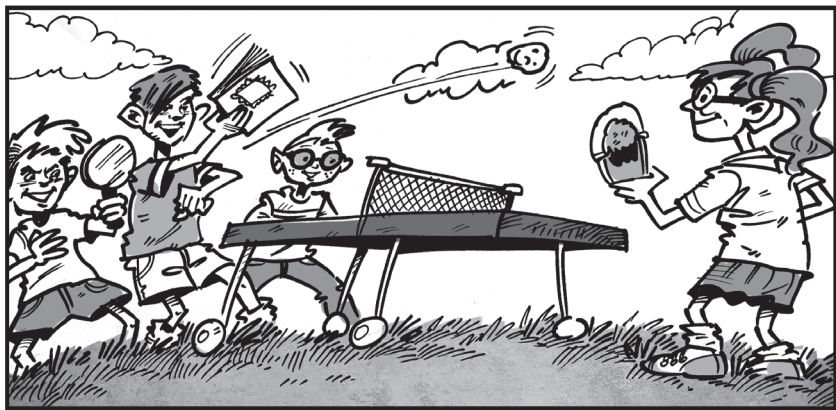
PRETEKY DÁŽĎOVIEK

Bolo pol tretej poobede. Deti sa hrali na školskom dvore. Nieкто neinformovaný by si pomyslel, že byť v škole popoludní, keď sa vyučovanie dávno skončilo, je donebavolajúci nezmysel, alebo ešte horšie – krutý trest. Ten nieкто však netuší, že po vyučovaní sa začína školský klub a s ním spojená neuveriteľná zábava.

Deti zo školy pod hradom si poobedia na školskom dvore užívali po svojom. Prváci hrali vzdušný basketbal. Podľa ich pravidiel nebola potrebná ani lopta, ani basketbalový kôš. Stačilo len lietieť z jedného konca ihriska na druhý a skákať a vrieskať vždy, keď dakto zasiahol neviditeľný kôš neexistujúcou loptou. Každú chvíľu nieкто skóroval. Stav bol nerozhodný,

dvestoosem červení, dvestoosem modří. Nie-
žeby dokázali narátať viac než do päťdesiat. To
nie, ale také vysoké skóre bolo dôkazom, že sa
odohráva mimoriadne dôležitý zápas, a okrem
toho bolo čoraz ťažšie rozoznať, kto patril
k modrým a kto k červeným.

Druháci hrali stolný tenis. Jedna polovi-
ca s raketami, druhá, keďže rakiet bolo málo,
s papučami alebo učebnicami. Hrali s prasknu-
tou loptičkou, takže bolo ťažké odhadnúť, kam
loptička po zásahu dopadne. Väčšinou skončila
v tráve, takže viac než hre sa venovali hľadaniu
loptičky. Občas sa ozvalo radostné „Mám ju!“,

to však nie vždy znamenalo, že sa loptička našla. Niekedy to bola zosušená broskyňa, inokedy slimačia ulita.

Tretiaci sa štverali na strom, kde im uviazla lopta, a štvrtáci robili všetko možné. Skákali cez švihadlo, sedeli na lavičkách a rozprávali sa alebo jedli olovrant. Dáša vyťahovala zo zeme dážďovky.

„Ohohó!“ povedala obdivne. „To je teda kúsok.“ Vytiahla z hlíny brániacu sa dážďovku, hrubú ako ukazovák. „Ty budeš môj šampión.“

„Fuj, to je odporné,“ ozvala sa Esma, ktorá ju pozorovala od skleníka. „V živote by som sa niečoho takého nechutného nedotkla! Jedine, že by mi za to niekto zaplatil.“

„Tak sa nedotýkaj,“ odvrkla Dáša a vložila ju k ostatným dážďovkám do škatule od mlieka.

„Vieš, koľko je na takej dážďovke baktérií?“ prehovoril bledý čiernovlasý Hano s výraznými kruhmi pod očami. „Hotové epicentrum chorôb. Vôbec by ma neprekvapilo, keby

si skončila na infekčnom so žltáčkou,“ dodal, vybral z vrecka fľaštičku s dezinfekciou a pre istotu si ňou vyčistil ruky.

„Hano sa bojí dáždovky,“ zasmiala sa Dáša škodoradostne a zamávala mu ďalšou krútiacou sa dáždovkou pred nosom. „Daj si na ňu pozor! Mohla by na teba zaútočiť a vysať ti mozog cez nosné dierky. Ha, ha, ha.“

„Daj to preč!“ Hano cúvol. „Vieš, že mám slabú imunitu. Akákoľvek choroba, vírus, baktéria či plesň sa mi môžu stať osudnými!“ Natiahol si na tvár respirátor, ktorý mal vždy po ruke, a na ruky sterilné gumené rukavice, aké sa používajú v nemocnici. „Škoda, že je škola povinná. Ak by nebola, učil by som sa doma. Tam by som bol v bezpečí. Mama vraví, že doma by som si mohol spôsobiť úraz, ale to je nepravdepodobné. Väčšinou sedím pri počítači, kde sa takmer nehýbem, a keď sa nehýbem, žiadny úraz nehrozí.“

„A čo ak ti vybuchne počítač?“ opýtala sa ho Esmaralda, ktorú všetci volali Esma.

„To sa nestane. Pred monitorom mám ochrannú sieť, aké sú na oknách proti hmyzu. Mama mi ju tam dala. Pre istotu.“

„Čo ak sa zdrúzgaš zo stoličky?“ podpichovala ho ďalej. „Narazíš čelom o roh stola, zapleťieš sa do káblov a udusíš sa.“

„Bez šance! Mám ergonomické kreslo, ktoré je pevne pripevnené k podlahe, a monitor pri-montovaný k stolu,“ vystrúhal grimasu, neuvedomujúc si, že má na tvári rúško, takže Esma vôbec nevidí, že na ňu cerí zuby a vyplazuje jazyk. Jediné, čo dosiahol, bolo, že si oslintal respirátor.

„Dážďovka je neškodná, nič ti neurobí,“ povedala Dáša, počítajúc vyplašené ružové rezance v škatuli. „Bojíš sa. Priznaj si to.“

„To nie je pravda!“ vykrikol.

„Tak si ju vezmi.“

„Pokojne,“ otrčil pred Dášu otvorenú dlaň.

„Bez rukavice,“ navrhla Esma záškodnícky, pretože si bola istá, že Hano to nespraví.

„To teda nie. Rukavicu si dole nedám.“

„Zbabelec,“ skonštatovala Dáša a venovala mu pohrdavý pohľad.

„To si vyprosím! Nie som zbabelý. Som len opatrný.“

„To určite,“ neprestávala ho provokovať Dáša. „Nielenže nedokážeš chytiť do rúk dážďovku, som si istá, že by si nedokázal vziať do dlane ani hrudu hlíny. Lebo by si sa nakazil a umrel,“ vyškierala sa.

„To nie je pravda, pokojne by som si ju vzal. No prečo by som to robil?“

„Aby si dokázal, že nie si zbabelec,“ odvetila Dáša.

„Nie som!“

„Tak si ju vezmi.“

„Prečo ja, prečo nie Esma?“

„Už len to. Ved' by som bola celá špinavá,“ protestovala Esma.

„Obaja ste zbabelci,“ šepľala Dáša, len aby ich naschvál vyprovokovala. Veľmi rada pro-

vokovala iných a najradšej bola, ak sa začali škriepiť.

Vybrala zo škatule za hrst' skrúcajúcich sa dážďoviek. Vyzeralo to, akoby jej pomedzi prsty viseli ružovkasté špagety.

„Mám nápad,“ povedala po chvíli. „Obhájte svoju česť a dokážte, že nie ste sraľovia.“

„Ako?“ opýtala sa nedôverčivo Esma.

„Dáme si preteky dážďoviek. Každý z nás si vyberie svojho šampióna. Kto prehrá, vyhrabe vlastnými rukami jamu hlbokú po kolená. Bez rukavíc,“ pozrela na Hana.

„Tak dobre,“ súhlasila neochotne Esma, „ale ak náhodou prehrám, Hano mi požičia dezinfekciu.“

„Nie je problém,“ súhlasil Hano. Dezinfekciu mal vždy po ruke, pripravený vydezinfikovať čokoľvek, čo považoval za biologickú hrozbu.

„Výborne,“ usmiala sa Dáša. „Tu bude štart,“ vyryla konárikom do zeme čiaru, „a tu cieľ.“ Druhú čiaru urobila asi meter od prvej. „Vy-

berte si pretekárov.“ Položila škatuľu od mlieka na zem a sama si z nej vybrala najtučnejšiu dážďovku.

Esma končekmi prstov vytiahla zo škatule chudý ružový slíž, ktorý sa takmer nehýbal. Hanno s rukavicami na rukách vybral stredne dlhú špagetu krútiacu sa ako o život. Všetci traja položili svojich favoritov na štartovaciu čiaru a čakali, až Dáša preteky odštartuje.

„Pripraviť sa, pozor, teraz!“ zavelila.

Hanova dážďovka vystrelila rovno za nosom. Teda, dážďovky nosy nemajú, ale ak by

mali, táto by za tým svojím vyštartovala, akoby jej horelo za päťami. V skutočnosti dáždovky nemajú ani päty, ale, skrátka a jednoducho, tento ružový pretekár vyzeral, že sa rozhodol preťať cieľovú pásku ako prvý. Dášin šampión sa prevalil nabok, stočil sa a začal sa kŕmiť ďatelinou, čo rástla v strede pretekárskej dráhy. Esmin ružový súťažiaci sa chvíľu vôbec nehýbal, potom sa otočil a vybral sa opačným smerom.

„Hej, kam ideš!“ karhala dáždovku. „Cieľ je opačne. Haló!“ Dáždovka nereagovala.

Dáša sa smiala. Hano sa sústredil na svojho zverenca. Jeho dáždovka, ktorá akoby vedela, čo sa od nej očakáva, sa rútila priamo k cieľovej čiare. Chýbalo pár centimetrov.

„Pod', pod', ešte kúsok, ešte,“ povzbudzoval svojho šampióna. „Ešte! No tak! Už to bude! Huráááá!“ vykrikol a vyskočil, keď dáždovka prekročila cieľovú čiaru. Jasné, že dáždovky nemajú nohy a nevedia nič prekročiť, ale v špor-

te sa hovorí, že víťaz prekročil cieľovú čiaru, a Hanova dáždovka bola víťaz.

„Vyhrál sóóóm!“

Hanov športovec sa na počudovanie v cieľi nezastavil, aby s ním oslávil víťazstvo, ale pokračoval ďalej. Našiel v zemi dierku a v okamihu kratšom, než trvá dáždovke povedať „zbohom“, zmizol pod zemou.

O pár sekúnd sa cez cieľovú čiaru prekopírcľa aj Dášina dáždovka, načo sa Dáša otočila k Esme a s neskrývanou dávkou zlomyseľnosti jej oznámila: „Tvoja dáždovka je diskvalifikovaná. Prehrala si. Vyhrab jamu.“